

ARBEIDERN

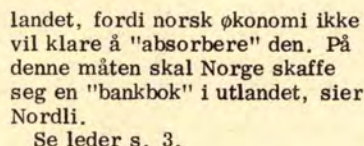
Statsbuds jettet: KAPITALEN HANGLER VIDERE

Ut i fra den politikk som regjeringa tidligere har antydnet, er rammen for

Forts. side 5

Forts. side 4

Forts. side 5

BÅDE SOVJET, USA OG ISRAEL STØTTER DEN ETIOPIske JUNTAEN -sier Amdemicael Kahsai

I tida fra 3. til 7. oktober besøkte Amdemicael Kahsai, medlem av sentralkomiteen i Det eritreiske folkets frigjøringsfront (EPLF), og talsmann for fronten i Europa, Norge.

I anledning besøket arrangerte "Eritreere for frigjøring i Europa, avdeling Norge" et solidaritetsmøte i Chateau Neuf i Oslo. På møtet ble det vist flere filmer fra de frigjorte områdene i Eritrea, eritreere bosatt i Norge sto for et kulturelt program med revolusjonære danser og sanger, og de 150 framtrøtterne fikk høre en tale av Kahsai, der han tok for seg utviklinga av den eritreiske frigjøringskampen og understreket dens karakter av å være et ledd i den verdensomspennende kampen mot imperialismen.

I tilknytting til solidaritetsmøtet ble det arrangert en pressekonferanse der bl.a. Dagbladet, Arbeiderbladet og Ny Tid glimret med sitt fravær (mens de fortsetter å spre forvirrende opplysninger om situasjonen i Eritrea). Under besøket gjorde imidlertid NRK et fjernsyns- og et radioopptak med Kahsai.

den røde Arbeideren hadde en lengre samtale med Kahsai mens han var i landet.

-I sitt forsøk på å opprettholde sitt kolonivalde i Eritrea får den etiopiske militærjuntaen støtte fra alle stormakter, fortalte Amdemicael Kahsai. -Sovjet støtter med rådgivere og våpen, det samme gjør det sionistiske Israel. Det er ikke riktig at USA har stanset sin støtte. USA fortsetter å overføre store pengebeløp til juntaen, bl.a. gjennom Verdensbanken, og nylig var representanter for USAs nasjonale sikkerhetsråd på besøk i Etiopia. Dessuten gir både Vest-Tyskland og Øst-Tyskland hjelp til juntaen, foruten Kuba.

Dette viser det tvers gjennom hyklerske i den fascistiske militærjuntaens propaganda om at de eritreiske massenes frigjøringskamp er en brikke i imperialismens spill. Det er juntaen som selv er en slik brikke. Den eritreiske revolusjonens fortropp, EPLF, stoler utelukkende på sin egen og de eritreiske massenes kraft. Det er ikke med saudiarabiske, irakske og egyptiske våpen at EPLF driver den etiopiske kolonialhæren ut av Eritrea, men med denne hærens egne våpen, som vi har erobret fra den. Fienden bekjempes med sine egne kuler.

Det er EPLFs prinsipp bare å mota betingelsesløs støtte utenfra. For tida får EPLF omtrent ingen hjelp fra utlandet.

På denne bakgrunn er Eritrea blitt et brennpunkt for kampen mellom hele imperialismen og den proletariske verdensrevolusjonens krefter. Den stilling som de forskjellige inntar til den eritreiske frigjøringskampen, er dermed også blitt et kriterium på om de er virkelig revolusjonære og progressive, sa Kahsai.

Kahsai minnet i denne forbindelse om at Norge var direkte delaktig i den etiopiske kolonialokkupasjonen av Eritrea da landet støttet USAs FN-resolusjon om at Eritrea skulle inngå i føderasjon med Etiopia i 1952, men la til at han var helt klar over at både i Norge og i alle andre kapitalistiske land fins det revolusjonære og progressive krefter som kjemper mot imperialismen og bl.a. støtter den eritreiske frigjøringskampen.

-Vi har nå for alvor begynt arbeidet med å styrke forbindelsene og opprette direkte kontakt med alle revolusjonære

og progressive krefter omkring i verden, sa Kahsai. -Hittil har vi hatt nok med å konsolidere og bygge ut EPLFs posisjon innen Eritrea fra den lille styrken vi utgjorde da vi brøt ut av ELF og startet EPLF i 1970. Vi hadde da nok med å forsvare oss og mobilisere massene mot ELF-ledelsens likvideringsforsøk. Vi hadde ikke krefter til å avsette kadre utenlands, og måtte en stund benytte oss av Sabbe-klikken som utenlandsavdeling. Dette bidro til å skape en mengde vrangforestillinger ute i verden om EPLF og situasjonen i Eritrea. Utenlandsavdelingen under ledelse av Osman Sabbe hadde samme reaksjonære klassebasis i borgerlige, småborgerlige og føydale krefter som ELF-ledelsen, og ble som kjent ekskludert fra EPLF etter å ha inngått en avtale med ELF-ledelsen over hodene på oss i 1974.

-Hvordan er nå forholdet mellom EPLF og ELF?

-Vi førte enhetssamtaler med ELF i mai. Disse enhetsbestrebelsene er kansellert etter at ELF-ledelsen seierne gikk i allianse med Sabbe-klikken. Disse to kreftene inngår nå i en "nasjonal enhet" med støtte fra de reaksjonære arabiske regimene. De har bl.a. spredt et løgnaktig memorandum til forskjellige arabiske regimer om at EPLF driver hemmelige forhandlinger om et kompromiss med den etiopiske militærjuntaen. Sabbe, som ikke representerer noen kraft innen Eritrea, har tidligere også bedt president Carter om å blande seg inn i det eritreiske spørsmål. EPLF møter på bakgrunn av dette og sin konsekvente revolusjonære linje en fiendtlig holdning fra de fleste omkringliggende land, som støtter ELF-ledelsen, inkludert Sabbe.

På grunn av alliansen med Sabbe har det brutt ut borgerkrigstilstander innen ELF mellom de demokratiske styrkene og den reaksjonære ledelsen. Også i 1974 møtte ELF-ledelsen opposisjonen fra de demokratiske styrkene med forsøk på voldelig likvidering. EPLF ble dannet i 1970 nettopp på grunn av ELF-ledelsens reaksjonære politiske linje, som ikke baserer seg på arbeidernes og fattigbøndenes interesser, men sikter mot å etablere en maktposisjon for de klasser ELF-ledelsen representerer.

-Er det på grunn av motsetningene mellom EPLF og ELF at beleiringen av Asmara, Eritreas hovedstad, trekker i langdrag?

-Vårt mål er ikke å erobre Asmara. Vi fører en langvarig folkekrig for å frigjøre Eritrea. Dette vil vi klare selv om fienden er teknisk overlegen. Målet med våre militære operasjoner er vesentlig å styrke vårt forhold til massene. Vi går framover med å organisere massene, væpne de mest bevisste og styrke kontakten med de revolusjonære kreftene i internasjonale målestokk.

-Hvilket arbeid driver EPLF i arbeiderklassen i de etiopisk besatte byene?

-Under borgerkrigen med ELF-ledelsen 1971-74 var betingelsene dårlige for arbeidet i bybefolkningen. Vi måtte konsentrere oss om å opprette og konsolidere våre baser på landsbygda, og satte oss ellers som et første moderat mål å skaffe en EPLF-kader i hver fabrikk. Etter 1974 har dette arbeidet båret store frukter. Vi har nå aktivt arbeidende celler i alle fabrikk. Disse mobiliserer bybefolkningen politisk, samler opplysninger om fienden, og driver sabotasje. Vi arbeider bl.a. i lv av de statlige fagforeningene

som er opprettet av den etiopiske kolonialmakten. Vi bruker disse legale foreningene som en paraply for vårt revolusjonære arbeid.

Like viktig er vårt arbeid i den tallrike delen av den eritreiske arbeiderklassen som har måttet søke arbeid i andre land. Vi organiserer eritreere som er bosatt i Midtøsten, Europa og USA. I Italia har vi klart å aktivisere 50% av eritreerne som er bosatt der, trass i den spesielt sterke utbytting de er utsatt for som arbeidere.

-Hvilken holdning inntar EPLF til Sovjetunionen?

-Vi fordømmer Sovjets støtte til den fascistiske militærjuntaen i Etiopia. Vi mener det er en plikt for alle som kaller seg revolusjonære og progressive, å støtte kravet om nasjonal uavhengighet. I begynnelsen av 50-åra støttet Sovjet Eritrea, landet var et av de få som gikk mot FN-resolusjonen om føderasjon med Etiopia. Men seierne har Sovjet støttet den etiopiske statsmakten. Allerede under Haile Selassie ga Sovjet våpenhjelp.

Ved å støtte militærregimer som den etiopiske juntaen deltar Sovjet i undertrykkelsen av folket både i Etiopia og Eritrea.

Når det gjelder Sovjets overgang fra å støtte Somalia til å satse på den fascistiske juntaen i Etiopia, har dette antakelig sammenheng med at Etiopia appellerer sterkere med sine større folkemasser og øvrige ressurser, og spesielt at juntaen med sin posisjon både i forhold til de etiopiske massene og de omkringliggende land representerer et stort og lukrativt marked for sovjetiske våpen.

-Hva er innholdet i konflikten i Ogaden og i andre etiopiske provinser?

-Dagens Etiopia er et produkt av kolonialismens inntog i Afrika. Føydalherrene for Amhara-folket utnyttet dette til å samarbeide med de europeiske kolonimaktene og selv ekspandere til det Etiopia vi kjenner i dag. Så seint som i 1934 gjennomførte Haile Selassie den siste delen av denne ekspansjonen.

I løpet av denne prosessen ble Ogaden invadert. Sammen med andre provinser ble den styrt av utsendte føydalbyråkrater fra Amhara-folket. Når det gjelder Ogaden, er dette befolket av nomader som økonomisk er knyttet til Somalia, ikke til Etiopia. Både i Ogaden og i andre provinser ble uavhengighetskampen styrket i 50- og 60-åra, og WSLF (Den vest-somaliske frigjørings-

fronten) som var dannet i 1952, inngikk i 1971 i en felles front med frigjøringskrefter i Bale- og Tigray-provinsen, ENLF (Den etiopiske nasjonale frigjøringsfronten). WSLF brøt imidlertid snart ut av denne, og fra 1974 ble nomadene i Ogaden væpnet av Somalia.

For å forstå situasjonen i Ogaden må en vite at i provinsen fins det ikke skoler, ikke medisinske tjenester, ikke fabrikker. Fra denne som fra andre provinser har folk måttet reise til de sentrale deler av Etiopia og til andre land som Sudan for å skaffe seg arbeid, å studere, eller gjøre militærtjeneste. Disse vender nå tilbake, og utgjør en viktig del av frigjøringsstyrkene.

EPLF støtter vest-somaliernes krav på nasjonal selvbestemmelsesrett.

-Hvordan er den aktuelle situasjon for EPLF i Eritrea?

-For EPLF er situasjonen bl.a. preget av en økende kvantitativ tilstrømming, men av at vi fortsatt mangler kadre. Av denne grunn står arbeidet med å bygge ut våre masseorganisasjoner av de forskjellige befolkningsgrupper sentralt, og vi utvider vår kaderskole. Kriteriet for å komme inn på kaderskolen er hovedsaklig klassebakgrunnen, 80% av elevene er arbeidere og fattigbønder. Skoleringen består i en innføring i Eritreas historie fram til i dag, i marxismen-leninismen, og dessuten i aktiv deltakelse i produksjonen sammen med massene i de frigjorte områdene. I EPLF, som er en nasjonaldemokratisk frigjøringsfront av flere klasser og lag, utgjøres sentralkomiteen av 50% arbeidere og fattigbønder.

Fra en liten styrke er EPLF i dag vokst fram til den politisk dominerende front i Eritrea. Arbeidet med å konsolidere stillingen i de frigjorte områdene går godt, og fienden er isolert i noen få byer. Sovjets og andre maktters støtte til den fascistiske juntaen og til den reaksjonære ELF-ledelsen kan ikke hindre de eritreiske massene i å frigjøre seg. Trass i fiendens tekniske overlegenhet har vi gjennom den langvarige folkekrigens metode og utelukkende ved hjelp av egne krefter maktet å snu balansen til vår fordel.

Det viktigste er imidlertid ikke den militære framgangen i seg selv, men den basis for sosial og politisk endring som nå legges i de frigjorte områdene. EPLF er ingen mirakelorganisasjon som med ett slag kan endre det eritreiske samfunnet, men vi er i ferd med å legge grunnlaget for dette. F.eks. er analfabetismen utryddet 100% i de frigjorte områdene. Dermed blir det mulig å spre den revolusjonære teorien blant massene. Vi har nå oversatt bl.a. Det kommunistiske manifest, Staten og revolusjonen og flere av Maos skrifter, og massene griper marxismen-leninismen. Gjennom våre revolusjonære masseorganisasjoner gjennomfører vi allerede nå grunnleggende endringer på landsbygda i retning av et samfunn der ingen utbytter andre, sa Amdemicael Kahsai til den røde Arbeideren.

++++

HYRDER OG SNYTEPAVER

Statistisk sentralbyrå forteller oss at student- og eksamensmengden stagnerer eller går tilbake så å si på alle fag ved universitetene. Dermed kan det se ut til at regla er bevist: oppgang i kapitalakkumulasjonen fører til økt utdanningspress, nedgang fører til mindre press. Men så enkelt er det visst ikke. Setter vi oss litt grundig inn i byråets melding, framgår det at det er to fag som kan skille med fordobling i eksamenstallet: jus og teologi.

Men heller ikke dette er urimelig i de nåværende nedgangstider: For jo vanskeligere det blir for kapitalistene å trekke profitabel inntekt ut av arbeiderne direkte, desto mer avhengige blir de av lovtrekkere som kan redde dem fra konkursen ved å snyte penger ut av konkurrentene. Og desto mer avhengige blir de av prester som kan forklare deres koner at konkursen skyldes ikke dem selv, men høyere makter. Og det siste har de jo delvis rett i.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863 - Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. ...
Røde Fane pr. år - kr. 28-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

NORLI SOM SOSIALDEMO- KRATISK IMPERIALIST

Imperialismen er ikke en bestemt politikk som et utviklet kapitalistisk land kan velge å føre eller å la være. Imperialismen er, som Lenin sier, ikke noe annet enn kapitalismens høyeste og siste stadium, monopolkapitalismen. Alle kapitalistiske land som har nådd ut over det tidlige frikonkurranse-stadiet, er imperialistiske land. Som Lenin også har vist, er det imperialistiske stadiet kjennetegnet av at kapital eksporten får en ny og større betydning til forskjell fra vareeksporten. Dette betyr selvsagt ikke at et land må eksportere kapital for å være imperialistisk: Et utviklet, monopolkapitalistisk land blir ikke imperialistisk om det i bestemte perioder ikke eksporterer kapital. Men det betyr at på det monopolistiske stadiet - med permanent krise for kapitalen i form av et stadig press på profittraten - blir kapitaleksporten et karakteristisk virkemiddel i jakten på nye og mer lønnsomme investeringsfelt.

den røde Arbeideren har i tråd med denne marxist-leninistiske analysen pekt på den kjennsgjering at de store kapitalinntektene fra oljeutvinningen ikke kan investeres lønnsomt i "høykostnads"-Norge, men må eksporteres til utlandet, og dermed fører til et økt og mer selvstendig utenrikspolitisk engasjement fra det imperialistiske Norge.

Nå har statsminister Nordli nylig på en usedvanlig klar måte bekreftet denne marxist-leninistiske analysen. I et intervju i det amerikanske nyhetsmagasinet Newsweek for 10. oktober uttalte Nordli ordrett bl. a.:

"Vi har kalkuleret med at omkring 40 til 50% av våre oljeinntekter må plasseres utenfor landets grenser. Vår hjemlige økonomi kan ikke absorbere alle inntektene. Dette betyr at vi vil investere penger utenlands for første gang i vår historie, vi vil bli en eksportør av kapital."

At det er positivt feilaktig at Norge ikke tidligere har eksportert kapital, er i denne sammenheng flisespikkeri. Det viktige er at kapitaleksporten i og med oljen blir av større betydning enn noen gang før.

den røde Arbeideren har i denne sammenheng også pekt på at den "frihetselskende" norske regjeringens sterke engasjement overfor bl. a. de nye "demokratiske" regimene i Portugal og Spania, og overfor framstormende "demokrater" som Eccevit i Tyrkia, har sin bakgrunn nettopp i det nye behovet for kapitalinvesteringer i utlandet. Det samme gjelder det økende engasjementet i nylig frigjorte land i Asia, Afrika og Latin-Amerika, og til støtte for frigjøringsbevegelser i disse verdensdelene. - Det er et gammelt og velkjent mønster fra konkurransen mellom de imperialistiske land som her går igjen - denne gangen med Norge, og bl. a. den nye Mozambique-representanten Finn Gustavsen, i en av hovedrollene: Når de gamle kolonimaktene og imperialistiske undertrykkere blir kastet ut, forsøker nye og mer strømlineformede makter å overta den ledige plassen med sine tilbud om

"utenlandshjelp". (Høyres og Aftenpostens daglige syting over regjeringens "støtte til kommunister" verden over kommer her i sitt rette lys som den håpløst tilbakeleggende og hyklerske spissborgerlighet den er i forhold til DNAs framskredne statsmonopolkapitalisme.)

I takt med økningen i overskuddskapitalen fra oljeproduksjonen kommer det statsbærende DNA og LO-apparatet til å drive en stadig mer skinnhellig argumentasjon for "internasjonal solidaritet", og til stadig å øke sin "radikale" dristighet og selvstendighet overfor de imperialistiske makter som er i ferd med å tape terreng, som USA. Med sin basis i den politiske og faglige arbeiderbevegelsen kan DNA - i motsetning til tradisjonelle borgerlige partier som Høyre - markedsføre den nyoljede norske imperialismen med internasjonalismens og progressivitens varemerke, for øvrig på samme måte som Palme tidligere solgte en sterkt utenlandsorientert svensk imperialisme.

I intervjuet med Nordli i Newsweek er det radikale fernisset imidlertid noe tynnere, og realitetene noe mer framtreddende. Nordli uttalte videre her på spørsmål om oljen skal bli et instrument i norsk "utenlandshjelp":

"Personlig ville jeg like å se at kapitaloverskuddet og de investeringer vi vil gjøre utenlands, ble en bankbok i utlandet for norsk økonomi, slik at vi har noe å falle tilbake på den dagen Norge går tom for Nordsjø-olje."

"Bankboka" er nettopp lønnsomme investeringer og utbytting av billig arbeidskraft i land som Portugal og Spania og i det sørlige Afrika. Dette er sosialdemokratiet "internasjonale solidaritet": Norge skal gjennom oljeinntektene bli et parasittært rentenistland som lever på utbytting av arbeidsfolk i andre land. Nordli sier her lett omskrevet ikke annet enn det Lenin uttrykker når han omtaler den imperialistiske kapitaleksporten som "parasittisme i kvadrat".

Her kommer det inn en annen side ved den imperialistiske kapitaleksporten generelt og den forestående eksport av norsk overskuddskapital spesielt, nemlig det objektive grunnlag den legger for å dempe den sosiale uroen innenlands. Det er tale om at en del av utenlandsprofitten kan brukes til å gi en ekstra slant til deler av arbeiderklassen og småborgerskapet, og på denne måten befeste og styrke den opportunistiske og sosialsjåvinistiske fløyen innen arbeiderbevegelsen - dvs. den kjennsgjering at "opportunistene" (sosialsjåvinistene) sammen med det imperialistiske borgerskapet nettopp arbeider for å skape et imperialistisk Europa på Asias og Afrikas skuldre, at opportunistene objektivt representerer en del av småborgerskapet og visse sjikt av arbeiderklassen, den del som er kjøpt med den imperialistiske ekstraprofitten og forvandles til kapitalismens beskyttere, til arbeiderklassens forfølgere" (Lenin, i Im-

perialismen og sosialismens splittelse, 1916).

Hittil er det deler av småborgerskapet som det imperialistiske borgerskapet i Norge - representert ved DNA-ledelsen og storkapitalen - har innrettet sin bestikkelsestaktikk mot. Dette har sin klare bakgrunn i at i de siste åra - og spesielt omkring folkeavstemningen om EEC-medlemskap i 1972 - har småborgerskapet vist seg som en politisk kraft som kan vinnes for imperialismen mot arbeiderklassen, hvis småeiendommen bare får visse økonomiske innrømmelser. Med oljeinntektene i ryggen har samtlige norske partier siden den gang lagt seg i selene for å bringe bøndene "opp på industriarbeiderens inntektsnivå". Det politiske resultatet fikk vi - som den røde Arbeideren også tidligere har pekt på - ved høstens stortingsvalg: Småborgerskapet strømmet i masser over til imperialismens mest framskredne partier her i landet, Arbeiderpartiet og Høyre.

Alle kommunister og klassebevisste arbeidere burde nå være klar over den omgruppering av klassekreftene som på bakgrunn av oljeinntekter og økonomisk krise nå foregår i Norge: Det imperialistiske borgerskapets til nå vellykkede bestrebelser på å vinne de småborgerlige massene og deler av arbeiderklassen for kapitalismen og et parasittært Norge. Det imperialistiske borgerskapets økonomiske konsesjoner til småeiendommen har ikke bare bakgrunn i oljeinntektene, men også i det behovet som den økende kapitalistiske verdenskrise og skjerpede internasjonale konkurransekampen skaper for å beskytte det innenlandske markedet og opprettholde en mest mulig sjølforsynt økonomi, dvs. bl. a. det eksisterende jordbruk og fiskeriene. Behovet for å eksportere oljekapitalen har ellers bakgrunn nettopp i mangelen på lønnsomme investeringsfelt innenlands, og dermed samtidig i det synkende behovet for en strukturalisering og utradering av småeiendommen i jordbruk og fiskerier.

Både oljeinntekter og økonomisk krise ligger således til rette for å bevare det småborgerlige Norge "som det er" - basert på renter fra kapitaleksporten til utlandet.

På denne bakgrunn gjør Nordli seg i Newsweek til talsmann for den småborgerlige drømmen om et stagnert og idyllisk Norge uten klasser og klassekonflikter:

"Vi ønsker å beholde vårt nåværende bosetningsmønster, å holde folk der de er og der de ønsker å være," Sa Nordli, og tilføyde: "Dette ganske enkelt fordi ellers ville ikke Norge være det landet vi ønsker det skal være. Hele Norges befolkningsstruktur er basis for norsk kultur. Vi føler at det er noe verdifullt i dette befolkningsmønsteret, i å fortsette å bruke landet slik vi har gjort til nå. Det er et spørsmål om å utnytte våre naturressurser, som våre rike fiskeressurser. De kan ikke utvikles bare

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Kampen, Oslo 5 Tlf.: 37 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun Grønlynn. 18B, 3900 Porsgrunn
VEST-AGDER:	Jan Erik Ryen, Kongens gt. 48, 4600 Kr. sand.
SØR-TRØNDELAG:	Ingmann Eidskrem, Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
BERGEN:	Morten Simonsen, Sollia 3, Øvsttun, 5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Ingmann Eidskrem Singsakerbakken 13 7000 Trondheim.
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

ABONNEMENTSKAMPANJEN

Grunnet tekniske vansker utstår oversikten over framgangen i kampanjen til neste nr.

ved å ekspandere industrien og flåten. Befolkningen må være der."

I et eneste slag har Nordli og DNA med dette tatt opp i seg hele grunnlaget for både Senterpartiets, SVs og AKPs "opposisjonelle" politikk. Kravet om å opprettholde bosetningsmønsteret, småeiendommen og norsk kultur, videre kravet om mer "utenlandshjelp" og "internasjonal solidaritet" og om "uavhengighet" i forhold til USA - alt dette avsløres nå som bare forvarslar om det imperialistiske Norges offisielle politikk i en tid som kombinerer kapitaloverskudd fra olje-

Forts. neste side

LO VIL BESKYTTE STREIKEBRYTERE

Forts. fra side 3

produksjonen med økonomisk verdenskrise.

De frekke lederne i AKP er her verdt spesiell oppmerksomhet. Samtidig som de kaller seg marxist-leninister og trykker bl. a. Lenin og hans analyse av arbeideraristokratiet til sitt bryst, er de i dag de mest militante talsmenn for sosialsjåvinismen i arbeiderbevegelsen. I en situasjon der overskuddskapitalen fra oljen gjør Norge til et stadig mer ekspansjonistisk land, roper AKP-ledelsen på utvidelse av norsk territorium, og anklager Nordli-regjeringen for ikke å være "nasjonal" nok. Slik forsøker de å mobilisere arbeiderklassen bak den norske imperialismen i den internasjonale konfrontasjon som ubønnhørlig bygger seg opp på ny mellom de imperialistiske land.

Kommunistisk Arbeiderforbund er den eneste organisasjon her i landet som konsekvent bekjemper opportunisten og sosialsjåvinismen, som konsekvent holder fast ved arbeiderklassens interesser mot det imperialistiske borgerskapet og dets agenter i arbeideraristokratiet og småborgerskapet, og som konsekvent forfekter at arbeiderklassen må bryte med sin nasjonale herskerklasse og omdanne den forestående imperialistiske borgerkrigen til revolusjonær borgerkrig mot den samme klassen - om krigen da ikke unngås ved at proletariske revolusjoner kommer til i forkjøpet.

Vår linje er ikke basert på at den i dag har masseoppslutning eller på at den sannsynligvis vil få dette på kort sikt, men på at den er den eneste linja som er i samsvar med arbeiderklassens interesser og historiske mål: Opprettelsen av det klasseløse samfunn gjennom sosialistisk revolusjon og proletariatets diktatur.

Til Nordli med en million stemmer, SV med åtti tusen og AKP med fjorten tusen stemmer - samt Nordsjø-oljen - i ryggen, sier vi med Lenin i 1916:

"Verken vi eller noen andre kan rekne ut hvor stor del av proletariatet som følger og kommer til å følge sosialsjåvinistene og opportunistene. Det kommer først kampen til å vise, det kommer først den sosialistiske revolusjonen til endegyldig å avgjøre. Men vi vet bestemt at de som i den imperialistiske krigen er for "fedrelandsforsvaret", bare representerer en minoritet. Og derfor er det vår plikt, om vi vil fortsette å være sosialister, å stige lengre ned og dypere, til de virkelige massene: her har vi hele betydningen av kampen mot opportunisten og hele innholdet i denne kampen. Når vi avslører at opportunistene og sosialsjåvinistene i virkeligheten forråder og selger massenes interesser, at de forsvarer midlertidige privilegier som en minoritet av arbeiderne nyter godt av, at de er bærere av borgerskapets ideer og innflytelse, at de i virkeligheten er borgerskapets forbundsfeller og agenter - så lærer vi dermed massene å få klart for seg sine virkelige politiske interesser, å kjempe for sosialismen og revolusjonen gjennom alle de imperialistiske krigenes og våpenstillstandens lange og smertefulle perioder.

Å klargjøre for massene det uunngeelige og nødvendige i å bryte med opportunisten, å skolere dem til revolusjonen gjennom skånselsløs kamp mot opportunisten, å dra lærdom av krigens erfaring for å avsløre alle den nasjonalliberale arbeiderpolitikens nedrigheter og ikke for å maskere dem - det er den eneste marxistiske linjen innen den internasjonale arbeiderbevegelsen."

Arbeiderbladet kan Lørdag 8. oktober fortelle at Hustad-konflikten vil få et rettslig etterspill. Bl. a. vil de som fortsatte å arbeide mens streiken pågikk, kreve erstatning av 8 av de streikende for æreskrenkelsener, dvs. for at de 8 har kalt dem streikebrytere.

I denne forbindelse uttaler advokat Karl Nandrup Dahl ved LOs juridiske kontor til Arbeiderbladet at LO vil "gjøre gjeldende i retten at det ikke er streikebryteri å arbeide under en ulovlig konflikt" og at "begrepet bare kan benyttes dersom man arbeider under en lovlig konflikt". Nandrup Dahl sier videre at det er første gang dette spørsmålet blir ført for norsk rett, og at "i LO ser vi det som avgjørende viktig å få fastslått at det er æreskrenkende i straffelovens forstand å kalle folk som arbeider under en ulovlig konflikt, for streikebrytere".

Nandrup Dahl har kanskje rett i at det er første gangen at LO søker å fremme dette synet i retten, men ellers er problemstillingen ikke ny i norsk arbeiderbevegelses historie. Den inntar tvert om en svært framskutt plass, under overskriften tukthusloven og de andre arbeiderfiendtlige lovene fra 1927. Som kjent besto tukthusloven i nye straffebestemmelser og lovbeskyttelse av såkalte "arbeidsvillige" dvs. streikebrytere, og besto i at alle som var med på å vedta eller bidro til å iverksette vedtak om ulovlig streik, kunne bøtlegges, og/eller straffes med fengsel, samt at det ble straffbart å oppfordre til eller gi økonomisk støtte til slik streik. Samtidig ble det fremmet forslag om voldgiftslov og lov om arbeidstvister, som la bevisbyrden på fagorganisasjonen i tilfelle av tariffstridige aksjoner, og krevde i denne forbindelse at fagorganisasjonen måtte erklære plass ene for "frie" - dvs. oppfordre til streikebryteri - for å unngå erstatningsansvar.

Det nye i LOs utspill i Hustad-streiken

er derfor ikke forsøket på å begrense bruken av begrepet streikebryteri til såkalt lovlig streiker, men at dette framstøtet nå kommer fra de fagorganisertes egen organisasjon, LO.

Tukthusloven og de andre arbeiderfiendtlige lovene fra 1927 representerte borgerskapets svar på den ulovlige jernstreiken i 1923-24. Mener LO nå

at det ikke var riktig å karakterisere "arbeidsvillige" under denne streiken som streikebrytere?

En av de arbeiderfiendtlige lovene, den nye voldgiftsloven, ble sammen med tukthusloven og de andre lovene satt til side og ut av kraft allerede i 1928 gjennom den ulovlige bygningsarbeiderstreiken. Vil LO karakterisere bruk av begrepet streikebryteri som "æreskrenkende" også under denne streiken?

Ingen borgerlig domstol kan hindre at "ennu er en streikebryter fredløs niding tross han nyter vern fra selve kongens råd" - eller fra LO. Helt uavhengig av den feilaktige taktikken som ble anvendt av de streikende på Hustad - bl. a. oppmuntret og inspirert av mindretallsstreik-spesialistene i det såkalte AKP - vil alle klassebevisste arbeidere likevel merke seg at LO-apparatet utnytter denne svakheten til å fremme allmenn lovbeskyttelse av streikebrytere i tilfelle av den eneste type streik som arbeiderne her i landet reelt står igjen med idag, den ulovlige.

Ovenstående artikkel - signert Harald Berntsen (formann i Kommunistisk Arbeiderforbund) - har tidligere blitt trykt i Arbeiderbladet 14 oktober. Det er verdt å merke seg at dagen før trykte Arbeiderbladet et innlegg fra de 8 streikendes prosessfullmektig, Geir Høin, under overskriften "Når Arbeiderbladet dommer", der Høin anla et helt annet perspektiv på saken, idet han protesterte mot Arbeiderbladets omtale av Hustad-streiken som ulovlig. Dermed ser det ut som om saken kommer til å bli ført videre på det borgerlige rettsapparatets og LOs premisser og ikke ut fra klasseperspektivet. Noe annet var heller ikke å vente.

Hoxha - truer vennskapet mellom folkene i Norge og Albania

Forts. fra side 1

blikken Albania og dens parti, Arbeidets parti!

Lenge leve den proletariske internasjonalsismen!

Til dette forslaget hadde styret i Vennskapssambandet følgende kommentar: Styret mener at forslaget strider mot VNAs formål slik det er uttrykt i vedtektene. Vår oppgave er å fremme vennskapet mellom folkene i Norge og Albania. Å arbeide for proletarisk internasjonalsisme og ta stilling til uenighet mellom kommunistiske partier og vurdere hvilke av dem som er verdensproletariatets ideologiske fører, må ligge langt utenfor hva som er vennskapssambandets formål. Tvert imot vil et slikt vedtak hindre Vennskapssambandet i å arbeide med å utvikle en brei organisasjon der alle nordmenn som er venner av det Albanske folket kan delta.

Forslaget nevner også lederartikkelen i Zeri i Populit 7/7-77. Denne artikkelen er etter styrets syn innlegg i en diskusjon som pågår mellom kommunistiske partier. Å oversette og utgi artikkelen er å ta stilling i debatten, noe styret mener VNA ikke bør gjøre.

Etter en lengre diskusjon der det ble dokumentert at Albania idag prioriterer kampen mot den såkalte "teorien om de 3 verdener", ble resolusjonen forkastet med 37 mot 3 stemmer.

Som en kan se av styrets kommentar til forslaget, er det tydelig at Vennskapssambandet nekter å oversette "revolusjonens Teori og Praksis" som sto som lederartikkel i Zeri i Populit 7/7-77. Etter vår mening har Vennskapssambandet brutt sin egen formålsparagraf om å spre opplysning om alle sider av sosialismens oppbygging i Albania. Som en kan se av avstemmingsresultatet over resolusjonen, er det helt tydelig at flertallet av medlemmene i Vennskapssambandet er uenige i den politiske linjen som Albania under ledelse av Arbeidets parti fører. KA har imidlertid oversatt "revolusjonens teori og praksis" til norsk, og vi vil gjøre vårt beste til å spre denne i masseopplag.

KJØP, LES OG SPRE "REVOLUSJONENS TEORI OG PRAKSIS"

Som meldt i forrige nr., foreligger nå den mye omtalte lederartikkelen i Zeri i Populit (hovedorganet til sentralkomiteen i Arbeidets Parti i Albania) for 7. juli i år - Revolusjonens teori og praksis - ferdig trykt som bilag til nr. 3 1977 av Røde Fane, Kommunistisk Arbeiderforbunds teoretiske tidsskrift.

Artikkelen angriper som kjent "treverden"-teorien som grunnlag for en revolusjonær strategi i verdensmålestokk. Opp mot oppdelingen av verden i den 1., 2. og 3. verden setter de albanske kommunistene opp hovedmotsigelsen mellom proletariat og borgerskap, og mellom den sosialistiske og kapitalistiske del av verden.

Artikkelbilaget er utstyrt med en innledning der arbeidsutvalget i sentralkomiteen i KA klargjør forbundets holdning til den kinesiske utenrikspolitikken før og nå, og konkluderer med full tilslutning til Arbeidets Partis

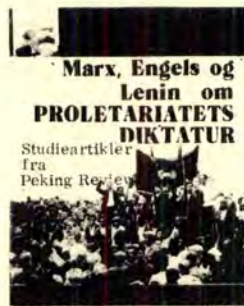
strategiske perspektiv på den proletariske verdensrevolusjonen.

Artikkelbilaget er på 28 sider, og kan kjøpes separat for kr. 5,-. Bestill direkte fra KA, Postboks 2863, Tøyen, Oslo 6.

For alle som abonnerer på eller kjøper Røde Fane, følger den albanske artikkelen med "på kjøpet" i siste nr. av tidsskriftet (altså nr. 3 1977), som hovedsaklig er viet det nasjonale spørsmål.

Dette nr. av Røde Fane koster kr. 10,-, årsabonnement (4 nr.) kr. 28,-. Bestill fra abonnementsadressen.

Marxistiske hefter

"MARX, ENGELS OG LENIN OM PROLETARIATETS DIKTATUR" inneholder studienotater til sentrale avsnitt av Marx, Engels og Lenins skrifter. Skrevet av kinesiske revolusjonære. 70 sider - pris kr 8,-

statsbudsjettet
fra side 1

tiltakene neppe egnet til å forbaure noen. Reduksjonen i investeringsavgiften vil ikke bare bety en lettelse for bedriftene generelt, den er ledd i en generell statlig politikk for å styrke akkumulasjonen av kapital og lede investeringene inn i de kanaler hvor profitten kan antas å bli høyest. Dette må så kompenseres ved å flytte skatte- og avgiftstrykket over på lønnstakerne, ved at statens inntekter i stadig stigende grad er fratrekk fra den variable kapital, fra den utbetalte lønna. Det er neppe noen grunn til å skyve under stol at regjeringa åpent regner med at vi vil oppleve et fall i reallønna for arbeiderklassen. Det er også grunn til å regne med at grupper som ikke direkte hører til arbeiderklassen, som pensjonister og barnefamilier med beskjefte utøvelse utenom proletariatet, vil få sin økonomiske situasjon sveket.

En styrking av disse gruppers stilling vil, som vi skal vise, helt avhenge av arbeiderklassens kamp. Men dette uttømmes slett ikke de klassemessige perspektiver ved årets budsjett, det fremmer ytterligere en utvikling som alt er i gang. Regjeringen har lenge drevet et målbevisst arbeid med sikte på å fremme småborgerskapets og særlig grunneiernes inntekter i forhold til arbeiderklassen. Dette har det selvfølgelig siktemål å styrke DNAs parlamentariske grunnlag.

I dag fremmes denne såkalte utjamninga samtidig som reallønna for arbeidere skal senkes. Slik sett er statsbudsjettet et angrep på arbeiderklassens levestandard fra de andre klassene i samfunnet, satt ut i livet av et parti som kaller seg et arbeiderparti.

Likevel er det ikke i overensstemmelse med arbeiderklassens almene interesse å konsentrere seg om det skattepolitiske sett isolert.

Det kan for det første ikke være noen grunn for arbeiderklassen til å føre sin kamp mot den borgerlige staten ved å kaste seg på det generelle borgerlige hylekoret mot statens politikk. Innenfor det bestående samfunn er det klart at arbeiderklassen er interessert i å holde oppe et høyt statlig nivå når det gjelder sosiale og andre ytelser. Dette er noe arbeiderklassen har tilkjempet seg gjennom en lengre historisk kamp. Arbeiderklassens krav når det gjelder beskatning av personlig inntekt innen det bestående samfunn må gå ut på å kreve en sterkt progressiv beskatning av den personlige inntekt uten at den rammer arbeiderinntekter, og en reduksjon i de generelle avgifter fordi de rammer alle forbrukere likt, uten hensyn til inntekt. Selv innen rammen av det bestående samfunn er arbeiderklassen den eneste klasse som kan føre en slik kamp effektivt.

HØYBRÅTHEN/ØEN-SAKEN Forts. fra side 1

dervisningsdepartementet, som var arbeidsgiveren. Og sjefen for dette departementet var den gang Kjell Bondevik, den faktiske leder av Kristelig Folkeparti.

Vi ber hr. Høybråthen uttale seg om det faktum at departementet, under den kristelige Bondeviks ledelse, gjorde alt for å dysse ned det kristelige underslaget, og til sist også greide det - iallfall inntil nå. Grunnen til at vi spør ham, er at det dreier seg om et kjent og lett-fattelig faktum: Nemlig at de små tyver taes, mens de store blir holdt hånd over. Og dessuten er de store tyvene (særlig de kristne) uunnværlige ikke minst i undervisningsstellet, hvor det jo dreier seg om for det første ved eks-emplens makt å vise borgerbarna hvordan en kommer seg fram i verden, og for det andre om å holde arbeiderbarna på matta ved å vise hva en kan tillate seg. Dette er enkel og grei korrupsjon.

Men la oss gå videre: Hvem var det som opptrådte som Bondeviks håndgangne mann i saken? Hvem var det som var departementets ansikt utad, og som offentlig, bl.a. overfor pressen, sto fram for å skjule det som hadde hendt? Hvem var det som sørget for å ignorere en serie henvendelser og protester fra lærer-

Alle håp som uproduktive lønnstakere og tjenesteytende kan gjøre seg om å holde sin levestandard oppe i en krise-tid, må knytte seg til utfallet av arbeiderklassens økonomiske kamp. Og den avgjøres ikke på det skattepolitiske planet alene. Den avgjøres i og med utfallet av spørsmålet om reallønnsstørrelse. Det er bare via denne kampen det vil vise seg om arbeiderklassen har nok almen politisk styrke overfor de andre klassene til å få igjennom sitt krav også i skattepolitikken. Det er derfor det er feilaktig å konsentrere all oppmerksomhet på dette planet, selv når det er statsbudsjettet det dreier seg om. Og dette er så meget viktigere i dag når skatte-politikk og lønnsoppgjørenes form og reelle innhold blir så nært knyttet sammen, og det lokkes med skattelettelser for å skjule angrepet på reallønna.

DEN STRATEGISKE SITUASJON.

Det er typisk for den statlig ledede korporativiseringspolitikken at tiltak på de forskjelligste felter blir koordinert for å fremme den politiske kontrollen med arbeiderklassen. Bakgrunnen for statsbudsjettet i år er det samme problem som etter valget har stått i sentrum for den økonomiske politikken: Sosialdemokratenes framstøt, både gjennom LO og statsapparatet, på å stoppe lønnsglidninga og kvele alle lokale forhandlinger.

Finansminister Kleppe har antydning muligheten av å angripe lønnsglidninga med en ny lov. Dagbladet minner (17/10) om at en slik lov ble vedtatt av den borgerlige regjeringa alt i 1970, men i dag er den totalt begravet. At en slik lov ikke kunne anvendes, skyldes neppe bare uklare utforming, som Dagbladet hevder, selve denne uklarheten må sees som et utslag av at den borgerlige regjeringa ikke tørte å underkaste kapitalistklassen den justis som er nødvendig for å stoppe all lønnsglidning. Dette mot sårer neppe sosialdemokratiet, og om man nå slår inn på lovveien i dette spørsmålet, betyr det en skjerpelse av korporativismen av et nærmest kvalitativt slag. Hittil har man konsentrert seg om en form for økonomisk politikk i administrative kanaler. Velger Kleppe nå å fremme en lov, er vi alt nådd fram til det punkt Skånlandutvalget representerte, en formell og lovbestemt statlig kontroll over lønnsutviklingen. I følge den samme artikkelen i

Dagbladet hevder arbeidsgiverne i dag at lønns-glidninga i f.eks. verkstedsindustrien skyldes stor ordretliggang og behov for arbeidskraft. Denne lønnsglidninga kan derfor sees på som en normal kompensasjon til arbeiderklassen i en gunstig periode. Når Kleppe nå går ut mot lønns-glidning, er det altså ikke bare et uttrykk for at kapitalen i krise stram-

ne ved det angjeldende gymnas? Hvem var ved siden av Bondevik hovedansvarlig for at den kristne rektoren uten særlige vansker fikk fortsette i sin stilling?

Jo: Ekspedisjonssjef Johan Bjørge. Og hva gjør denne beklagelsesverdige mannen nå, ti år seinere (bortsett fra at han fortsetter i sitt embete)? Jo, ifølge vedtak i statsråd 9. september i år sitter han som formann i det sakkyndige råd for fengselsvesenet. Snakk om sakkyndighet! Herr Bjørge skal nok vite å holde styr på småtyvene.

Derimot mener vi at disse korrupte forholdene er noe for vanskelige til at Høybråthen kan forventes å kunne forklare dem. Vi er i stedet fristet til å be om en utredning fra høyremannen Jo Benkow, som i skrivende øyeblikk uttaler at han ikke kan forstå at Trond Jensen nøyer seg med å gå til pressen for å avsløre det han opplever bak fengselsmurene. Ifølge Benkow bør han gå til fengselsmyndighetene!

Vi må si vi kan forstå Jensen. Dessuten må det slås fast at selv på borgerskapets premisser er Bjørges videre deltakelse i fengselsrådet et for stivt stykke. Når det kommer til stykket, er borgerskapet ikke interessert i at korrupsjonen i Statsadministrasjonen blir helt åpenbar, og heller ikke i at fengselssystemets klassekarakter avsløres seg selv.

mer til. Det er et offensivt framstøt. Under dekke av krisa vil man øke kontrollen med arbeiderklassens lønn og svinbinde den ytterligere.

Statsbudsjettet kan derfor for arbeiderklassen være en ytterligere understreking av de generelle perspek-

PALESTINA/MIDTØSTEN Fra side 1

situasjonen he' siden klassekampen i Libanon ble avsluttet i og med syrerens invasjon ifjor. Imperialismens stadige forsøk på å få etablert en varig fred i området, kan ikke forstås hvis en ikke innser at nå er mulighetene for at nå er PLO pga. sin svekkede posisjon, vil la seg svekke, store. Når på bakgrunn av dette folk her i Norge hevder at PLO er styrka etter borgerkrigen, er det klart at disse i utgangspunktet er avskåret fra å forstå hva som er i ferd med å skje.

SUPERMAKTENE PRESSER PLO

USA har i det siste kommet med en rekke utspill for å få PLO til å anerkjenne staten Israels eksistens og godta FN-resolusjon nr. 242 angående Palestina, en resolusjon som klart går inn for anerkjennelse av staten Israel. I kjølvannet på Vances rundreise i midt-østen i august, kom en rekke PLO-ledere, bl.a. Farouk Khaddoumi, sjef for PLOs politiske departement med uttalelser om at PLO ville godta 242-resolusjonen hvis den får et tillegg som slår fast palestineres rett til et hjemland (les: mini-palestina) og rett til selvbestemmelse. Den samme Farouk Khaddoumi har også gått inn for et mini-palestina i federasjon med Jordan, (bl.a. i et intervju med det libanesiske ukebladet "Monday Morning") Etter at den ene PLO-1 deretter etter den andre var villig til å anerkjenne 242-resolusjonen med et tillegg, gikk det palestinske nasjonalrådsmøtet i Damaskus imot dette, åpenbart etter press fra Sovjet. Årsaken til at Sovjet idenne omgang gikk imot 242, var at Sovjet da ville bli satt helt utenfor en fredsavtale i Midt-Østen. Dette fordi det nettopp var USA som sto som garantist for dette forslaget til freds-løsning. Sovjet ønsker palestinsk anerkjennelse av Israel, men de vil sjøl være med på en slik fredsavtale. Det er tydelig at Sovjets underbruk innen PLO, DFLP, (den demokratiske fronten) har spilt en betydelig rolle her. Denne organisasjonen, som tilhører PLOs ekstreme høyrefløy (bl.a. illustrert ved at de støtter Etiopia mot den Eritreiske revolusjonen) er klart interessert i at Sovjet får stor innflytelse over et eventuelt Mini-Palestina. Det er på denne bakgrunn en må se at PLO avviste 242 i denne omgang, og at de har stilt seg positive til den "sovjetsk-amerikanske erklæring om Midt-Østen" som ble offentliggjort 1/10.

I denne erklæring supermaktene at en rask fredsløsning er ønskelig for å sikre den "internasjonale sikkerhet" og opp-nå'en rettfærdig og varig bileggelse av den arabisk-israelske konflikt". Videre heter det at spørsmålet om opprettelsen av normale fredelige forbindelser på grunnlag av prinsippene om tærritori-

tivene for kampen i dag. For det første å holde fast på anledningen til lokale initiativ, og det med nebb og klør. Og for det annet ikke bare å holde på disse mulighetene, men aktivt bruke dem til å sprengte systemet.

ell integritet, suverenitet og politisk uavhengighet", må stå sentralt. Her åpnes det altså for anerkjennelse av Israel.

Videre anbefales en gjenopptaking av Geneve-konferansen "ikke senere enn desember 1977", som det heter i kommunikeet. I pkt. 5 sies det: "Ledet av det mål å oppnå en rettfærdig politisk ordning i Midt-Østen og å eliminere den eksplosive situasjonen i denne del av verden, appellerer USA og USSR til alle parter i konflikten om å forstå nødvendigheten av omhyggelig å ta hverandres legitime retter og interesser i betraktning og å utvise gjensidig beredvilighet til å handle i samsvar med dette".

Dette er altså supermaktene linje for løsning av konflikten. Dette kommunikeet, som altså PLO-ledelsen har hilst velkommen, skulle klart vise Sovjets hensikter i området. Sovjet er slett ikke, som PLO-ledelsen med Arrafat i spissen, hevder, den palestinske revolusjonens fremste allierte. Sovjet ønsker utelukkende et Mini-Palestina under sin kontroll, en stat som kan fungere som base for sovjetisk ekspansjon i området.

SYRIAS ROLLE

Den arabiske reaksjon har hilst supermaktsskommunikeet velkommen. Både Egypt, Jordan og Saudi-Arabia har støttet forslaget. Også Syria har prinsippet godtatt kommunikeet, men ser samtidig faren for at de sjøl blir satt utenfor en fredsløsning. Syria er nemlig ikke diktert av supermaktene, men har selvstendige nasjonale ambisjoner i området. Har en ikke klart for seg Syrias egne ambisjoner, vil en aldri kunne forstå at Syria har lagt et et visst press på PLO til ikke betingelses-løst å godta det arbeidsdokument for løsning av konflikten" som USA og Israel har lagt fram (etter at Israel forkastet supermaktsskommunikeet). Syrerens talsmann. Zuheir Moksen, formanni i forræderorganisasjonen SAIKA, og militær sjef i PLO, har formulert sitt standpunkt slik: "Syria vil ikke akseptere alle forslagene (i arbeidsdokumentet til USA/Israel). PLO må være representert i Geneve". Han sa videre at både Egypt og Jordan kunne komme til å akseptere dokumentet og fortsatte: "Men Jordan og selv Egypt kan ikke gå til Geneve uten Syria, og selv om de gikk, kunne de ikke gjøre noe". Ingen kan vel bedre enn PLOs militære leder, Moksen, demonstrere Syrias ambisjoner i området. Syria satser alt på å bli den dominerende og ledende stat i araberverdenen.

ARABISK ENHET - I HVIS INTERESSE

Syrias president Hafez Assad ga den 8/10 uttrykk for ønske om enhet

Forts. neste side

Palestinske kommandosoldater ved fronten i Sør-Libanon.

Forts. fra side 5

mellom de arabiske regimer: "Forbindelsene mellom de arabiske land utvikler seg i retning av en styrket enhet. Jeg er sikker på at faktorene for arabisk enhet er solide og evige. Den seierrike oktoberkrigen viste oss klart at det arabiske folk kan iverksette deres enhet". Både PLO-ledelsen, det norske PALKOM og den arabiske reaksjon har understreket betydningen av å skape enhet i araberverdenen. Det er her ikke snakk om noen progressiv enhet, men om en enhet på den arabiske reaksjonens grunn. Formålet med denne enheten er å koordinere den arabiske reaksjonens angrep på de arabiske massenes revolusjonære kamp, en enhet som kan bidra til å knuse såvel de palestinske som andre arabiske revolusjonæres kamp. Regimene og deres enhetsbestrebelse kan ikke være progressive bare fordi denne enhet i visse situasjoner kan stå i motstrid til supermaktenes interesser, slik det norske PALKOM og AKP hevder. Åsi noe slikt er det samme som å ta avstand fra de revolusjonære opposisjon i disse land, og støtte tortur, drap og fengsling av revolusjonære, som daglig skjer i disse land. Arbeidets Parti, Albania, uttrykker i "Revolusjonens teori og praksis" disse forhold slik: "Talsmennene for tesen om de tre verdener kaller til og med forhandlingene mellom kongen av Saudi-Arabia eller Shahan av IRAN og USAs oljemonopoler og deres våpentransaksjoner med Pentagon, som impliserer milliarder av dollars, for en frigjøringsbevegelse, ovenikjøpet til og med for "hovedstyrken i kampen mot imperialismen". Ifølge denne logikk er oljesheikene, som setter pengene sine i bankene i Wall street og City, svorne fiender

av imperialismen og tilhengere av folkets kamp mot imperialistisk dominans, mens USA-imperialismen, som selger våpen til disse sheikenes reaksjonære undertrykkerregimer, etter sigende leverer dem til de "patriotiske styrker" som kjemper for å utrydde imperialismene fra Arabias og Persias gylne sandstepper!" (s. 15, KAs oversettelse.)

SIONISMEN OG DEN ARABISKE REAKSJON

Når formålet med den arabiske enheten er så åpenbar, ligger også veien åpen for en allianse mellom den arabiske reaksjonen og sionismen. Det er flere fundamentale saker som forener den arabiske reaksjon og sionismen enn det som skiller dem. Begge har felles interesser av å undertrykke arbeiderklassen og massene og hindre revolusjonære omveltninger i Midt-Østen. Begge har felles interesser av å knuse den palestinske revolusjon, da denne vil virke som en inspirasjon for de arabiske massenes kamp for å styrte de reaksjonære regimene.

Det er på denne bakgrunn en må forstå PALKOMs angrep på israelske gjesteforelesere. Når en forsøker å bekjempe sionismen uten samtidig å bekjempe den arabiske reaksjon (men tvert imot hyller den, slik PALKOM gjør), blir denne "kamp mot sionismen" en ren avledningsmanøver fra situasjonen i Midt-Østen idag. Disse aksjonene har kun ett formål: Å framstille PALKOM som en militant organisasjon, den ledende kraft i Palestinaarbeidet, for dermed å lede oppmerksomheten bort fra PALKOMs egen støtte til PLO-ledelsens kapitaljonistiske politikk og hylling av de reaksjonære kreftene i araberverdenen.

hver 14. dag

Innsjutt i spleiseaksjonen for nytt trykkeri

Spleiseaksjonen for innkjøp av nytt trykkeri går nå inn i slutfasen. Den har pågått i snart to måneder, og avsluttes 1. november.

Vi gjør nye abonnenter og lesere oppmerksom på at aksjonen bruker Marxistisk hefte nr. 4 - Lenin: Partier og valg under kapitalismen - som utgangspunkt for å trekke flest mulig med på spleisen. Alle interesserte tegner seg for å betale inn et maksimumsbeløp på kr. 300,-. Samtidig går hele inntekten av salget av det nevnte heftet inn i potten, slik at dette beløpet synker tilsvarende. Jo flere hefter som selges, jo mindre blir beløpet for de som tegner seg for dette. Hefte kostet kr. 12,-.

Vi oppfordrer på ny alle som ønsker å bidra til å gi den røde Arbeideren og den øvrige kommunistiske propagandaen et nytt og bedre utstyr, til å tegne seg for maksimumsbeløpet og/eller kjøpe og spre Marxistisk hefte nr. 4.

Alle vil selvsagt ikke ha råd til å tegne seg for maksimumsbeløpet, men å kjøpe et hefte og forsøke å selge noen videre til andre, skulle være mulig for alle. Send tegninger og bestillinger til KA, Postboks 2863, Tøyen, Oslo 6. For alle medlemmer i KA og KUL er det ikke nødvendig å minne om at spleiseaksjonen er en konkret prøve på om vi klarer å trekke samtlige sympatisører med på løftet, med andre ord om vi kan vise at vi ikke er sekteriske på et helt elementært arbeidsområde.

ØKENDE MOTSTAND VERDEN OVER MOT UTVIKLINGA I KINA

Motstanden mot den nye linja til KKP har nå ført til splittelse i det fransk-kinesiske vennskapssambandet. På et møte i foreninga for ei tid sia gikk et betydelig mindretall, under ledelse av foreningas daværende formann Charles Bettelheim, til angrep på Hua/Teng-fløyens stadig klarere revisjonisme og forsvarte den linja KKP sto for da Mao var i live og Yao Wen-Yuan, Chang Chun-Chiao, Wang Hung-Wen og Chiang Ching var med og ledet kampanja for styrkinga av proletariats diktatur. Da det var klart for de progressive at de var i mindretall, forlot de møtet.

At Bettelheim i sin tid var foreningas formann, er ikke tilfeldig, heller ikke at han tok stilling for den revolusjonære linja da disse kom åpent fram. Bettelheim er av yrke økonom og var allerede på 30-tallet positivt innstilt til det første forsøk på å bygge opp Sovjet som verdens første sosialistiske arbeiderstat. Etter å ha besøkt Sovjet på 30-tallet, skrev han på 40- og 50-tallet flere historiske og teoretiske verk omkring sosialismens økonomiske problemer. Den kinesiske kulturrevolusjonen på slutten av 60-tallet gav ham nye impulser, og dette kombinert med Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia fikk ham til å studere KKP's strategi for å bygge sosialismen. Dermed prøvde han å få fram både de negative lærdommene av sosialismens utvikling og avviking i Sovjet og forsøkene på å konsolidere arbeiderklassens makt i Kina. På 60-tallet skrev han et par teoretiske verk om sosialistisk økonomi, og for noen år sia skrev han ei bok om utviklinga av de organisatoriske former for arbeiderklassens makt som utviklet seg i forbindelse med kulturrevolusjonen. Hans siste verk, som kom for to år sia, er en grundig studie av klassekampens utvikling i Sovjet fra 1917 til 1923.

Demonstrasjon mot Teng Hsiao-ping i Peking, April 1976.

I den uttalelsen som det progressive mindretallet senere publiserte, peker en bl. a. på den umarxistiske personforfølgning som skjedde av "firerbanden" og på at den nåværende linja til KKP er å prioritere produksjonen på bekostning av revolusjonen og å ha ro og orden som strategisk prinsipp. Ettersom revolusjonen ikke er noe teselskap, kan heller ikke arbeiderklassens kamp vinne fram under ei slik rettesnor. I resolusjonen heter det videre at kritikken mot "firerbanden" reiser tvil om Maos årvåkenhet, at den bedrar folk ved ikke å redegjøre for konfliktens bakgrunn og at Hua-fløyens verbale lojalitet overfor Mao fungerer som et røykteppe som vil dekke over at kjerna i den nåværende politikken står i fundamental motstrid til Mao. Det heter også at de eventuelle feil som "firerbanden" måtte ha begått, blir brukt til å fornekte at kjerna i politikken deres var riktig. Det omfang som kampanja mot "firerbanden" har antatt, viser også at de har betydelig støtte.

Til tross for den stadig mer omsegripende intellektuelle forrættelse i AKP er

det klart at en god del redelige elementer i partiet har problemer med å svelge Hua-fløya og AKPs forsvar av den. Det gjør det ikke lettere når partiets medlemmer oppdager at ledelsen fortier at Arbeidets Parti i Albania nå sender ut en sann strøm av artikler der KKP's utenrikspolitikk kritiseres.

Revisjonistisk røykteppe:
Hua Kuo-feng og Teng Hsiao-ping

Seminar i Trondheim

Lørdag 29. og søndag 30. oktober arrangerer KA/KUL et åpent helgeseminar i Trondheim. Emnet er forholdet mellom arbeiderklassen og dens organisasjoner, arbeiderådene og det kommunistiske partiet, med utgangspunkt i Lenins teorier om imperialismen, stat og parti. Vi oppfordrer våre lesere til å delta på seminaret, som blir arrangert på sosialskolen i Trondheim, Lade Gård, (like ved universitetet på Lade).

Seminaret starter begge dager med innledning kl. 12.00, deretter gruppe- og plenumsdiskusjon fram til ca. kl. 16.00.

1. Innledning: Kommunistisk arbeid under kapitalismen.

2. Innledning: Proletariats diktatur. Det vil være mulig å delta bare en av dagene, men utbyttet vil selvsagt være større om en følger seminaret i sin helhet. Vel møtt!